

Syysvaellus 2013 eli puolivälin retki

Lauantai 7.9

Retkemme alkoi Mäntsälän linjuri asemalta jo klo. 06 aamulla. Teuvon ja Timon ohjastama bussi kuljetti meidät aurinkoisessa kelissä Oulun kautta nelostietä Sompiojärventien risteykseen (tien sivussa kyltissä "Tie huonokuntoinen, ajo omalla vastuulla"). Bussi kesti kuitenkin perille Sompiojärven rantaan, jossa purimme rinkat kyydistä ja aloimme etsiä telttapaikkoja. Aurinkokin paistoi vielä, joten saimme teltat valoisan aikaan pystytettyä ja pääsimme iltanuotiolle.

Sunnuntai 8.9

Aamiaisen jälkeen jätimme rinkat leiripaikalle ja lähdimme puolipilvisessä kelissä tutustumaan Pyhä-Nattaselta avautuviin näköaloihin. Suurimman osan matkasta joutui kylläkin kävelemään eilistä hiekkatietä pitkin, onneksi loppupätkä tunturin laelle oli pitkospiuta ja polkua.

Huipulta olikin hienot näkymät joka suuntaan. Nykyinen autiotupa oli ennen ollut palovartijan asumuksena, josta korkeimmalla kohdalla muistutuksena suuntalevy, josta saattoi määrittää mahdollisen metsäpalon suunnan. Huipulla tuulee, piti jälleen kerran paikkansa, takin joutui vetämään tiukasti päälle. Katselimme maisemat, kävimme autiotuvassa ja lähdimme laskeutumaan tulosuuntaan kohti Sompiojärven rantaan. Ilma alkoi kirkastumaan ja kun pääsimme rannalle aurinko paistoi jo lähes pilvettömältä taivaalta ja lämpötila lähenteli kahtakymmentä. Takki rinkaankin, rinkat selkään, vaihdoimme muutaman sanan paikalle osuneiden erävalvojien kanssa ja lähdimme taivaltamaan entisaikojen Ruijanpolkua.

Aika kiviseen maastoon olivat entisaikojen kulkijat ja kamasaksat tiensä raivanneet, nilkat ja polvet olivat tässä vaiheessa vielä täysinäisten rinkkojen kanssa kovilla.

Matkalla näimme useita vanhoja reittimerkkejä, jotka oli tehty kivikasoista tai lyömällä kirveellä pilkka puuhun, ainakin yhdessä rungossa vielä erotti vuosiluvun 1930. Nousu jyrkkeni ja vettä kului. Loppusuoralla kävelimme vielä hienon kurun läpi, laskeuduimme puron luokse, jossa kyltti "nuotio" ja viimeinen rykäisy varsinaiselle nuotiopaikalle Terävä-Nattasen juurelle. Telttapaikkojen haku käynnistyi heti ja kun teltat oli pystytetty, alkoi nuotio, venyttely ja tietysti lettujen paisto. Näköjään lettutaikinan voi sekoittaa myös pullossa, vaikkakin taikinan annostelu oli hieman aikaa vievää hommaa... Hieno auringonlasku edelleen lähes pilvettömällä taivaalla alkoi paljastamaan tähtitaivaan ja parin tunnin kuluttua reissun ensimmäinen pilvetön yö alkoi upeassa planetaariossa. Maha täynnä lettuja oli hyvä mennä nukkumaan melko rankan päivän jälkeen.

Maanantai 9.9

Taivas oli edelleen pilvetön, joten heti teltasta noustua näkymänä oli ruskan kellastamien koivujen ylitse näkyvä Pyhä-Nattanen, aika hieno näkymä siis tässäkin makuuhuoneessa...

Aurinkoisessa kelissä täsmälleen ajoissa, akateemisen vartin jälkeen kohti Kaptukaislampia edelleen Ruijanpolkua pitkin.

Päivän aikana siirryimme UKK -puiston puolelle. Polku oli helpompikulkuinen, tai ainakin vähemmän kivinen, kuin eilen, joten matka joutui hyvään tahtiin. Kaptukaisilla oli oikein hieno telttailualue suon ja lammen kulmassa, tasaisia paikkoja

löytyi riittävästi. Lammella uineitten lintujen laji jäi arvoitukseksi, mustia sukeltajia joka tapauksessa. Mai kävi etsimässä naisille hiekkarannalla varustetun uimarannan, miesten keskuudessa avantouinti ei oikein intoa herättänyt (kyllä se hampaiden pesu viikon hygieniaksi riittää). Lettujahan tietysti taas paistettiin, taisi olla täällä, kun Markku teki niin hyvän pannunvarren, että sitä kuljetettiin loppumatka mukana.

Tiistai 10.9.

Heti aamusta muutama joutsen lensi suon yläpuolella telttapaikan ohi, taisi olla kokoontumisajot menossa etelänmatkaa varten. Ilma oli pilvisempi, no eipä ainakaan ollut ihan niin kuuma, vaikka patteri olikin selässä. Lähdimme aluksi Ruijanpolkua pitkin ja hieman ennen Kopsusjärventien laavua käännymme tieristeyksestä oikealla Kopsusjärven nuotiopaikkaa kohti. Tie oli nähtävästi saksalaisten sodan aikana sotavangeilla teettämä joten tätä highwayta olikin tasainen kävellä.

Syksy on nähtävästi ollut melko kuiva, useat kartalle merkityt purot olivat vain uria maastossa, eikä tipan tippaa vettä pohjalla. Loppumatkasta reitti kulki Kopsusojan vartta, täälläkin leveän uoman keskellä virtasi kapea noro, josta nyt sai juomavedet pulloon kurkoteltua.

Puron ylityksen jälkeen pääsimme nuotioympyrälle, se olikin hienolla, joskin tuulisella paikalla järven rannalla useamman metrin korkuisen rantatömän päällä.

Tuulesta huolimatta nuotio syttyi, vaikkakin hakkuupölkky oli lasten mallia, kuten Kaptukaislammillakin. Ryhmän polvivammaiset miehet (eli siis kaikki miehet) alkoivat tässä vaiheessa miettimään reittivaihtoehtoja... Nuotiopaikalla oli illalla ihme kyllä vielä hyttysiä / mäkäräisiä tms. , onneksi vain kohtuullinen määrä, joten ne eivät lettujen paistamista ja Seijan vetämää venyttelyä haitanneet. Taivas olikin nyt pilvessä, joten tähtitaivaasta tai revontulista ei ollut toivoa.

Keskiviikko 11.9

Venyttelyn ja akateemisen vartin jälkeen liikkeelle, alkuperäinen tarkoitus oli mennä tänään Suomenruokun kautta Raututunturin yli Rautulammelle. Ilma oli viilentynyt ja pilvet eivät olleet yön aikana hävinneet, pikemminkin näytti siltä, että jostain saattaisi sadettakin tulla.

Menimme ensin Tammakkolammen varaustuvalla, josta lähdimme seuraamaan sopivan näköistä polkua. Muutaman sadan metrin jälkeen polku kuitenkin päättyi kuin seinään, no, vaikka armeijassa opetettiin, että "älä oikaise", niin juurikin niin me sitten päätimme tehdä... Lähdimme suuntaamaan kohti itää ja parin tunnin kuluttua olimmekin taas Tammakkolammen varaustuvalla. No, onni onnettomuudessa, kuten saamme kohta nähdä.

Valittiin sitten toinen polku, jota pitkin uusi suunta Kapsusnogan yli kohti Suomenruoktua. Lähellä määränpäättä kävimme tutustumassa museokämppään ja kun löysimme sopivan paikan joen ylitykseen, pääsimme lähes kuivin jaloin lounaalle Suomenruokun kämpän pihalle.

Täällä kuukkelitkin tulivat meitä tervehtimään, joten eväsleivistä sai pitää tiukasti kiinni, etteivät olisi menneet parempiin nokkiin.

Syötyämme alkoi ensin tuulemaan melko "kosteasti" ja kun ilma näytti aina vaan sateisemmalta, päätimmekin jäädä Suomenruoktuun yöpymään.

Paikalla oli muutama muukin retkeilijä ja illan mittaan porukkaa tippui paikalle enemmänkin, mm. ryhmä belgialaisia poikia, jotka olivat kyllä aika hepposilla varusteilla liikenteessä, jalatkin näyttivät useammilla olevan lähinnä rakkokokoelmaa.

Kuten jo aiemmin todettiin, onni onnettomuudessa, illemmalla aloitimme lettujen paiston ja siinä vaiheessa päälle liukuikin kohtuullisen rankka sadepilvi, joten jos olisimme alkuperäisen suunnitelman mukaan jatkaneet matkaa Rautulammelle, olisimme nyt sateen keskellä taapertamassa sen sijaan, että saimme pitää sadetta mukavasti katoksen alla.

Sade kuitenkin taukosi melko pian ja saatiin ne letut sieltä paistettua.

Torstai 12.9

Yöllä oli nähtävästi ollut muutama aste pakkasta, vaikka ei sitä oikein mistään huomannut, keli oli kyllä todella kostea. (Tähän vinkki, jos teltan päällikangas on märkä, sitä ei kannata telttaa pakatessa kääntää maata vasten, tuloksena n. 2 kg lisäpainoa neulasten, karikkeen ja muun ryönän muodossa, vink vink.) Tupaporukka olisi voinut nukkua vaikka pidempäänkin, kun ei sitä telttaa tarvinnut pakata, mutta nähtävästi mieli paloi jo polulle, koska heräsivät normaalia aikaisemmin.

Aamuvienitytysten jälkeen selkenevässä säässä kohti pohjoista. Parin tunnin kuluttua ilma olikin taas aurinkoinen ja polku vei meitä kohti Suomunlatvan laavupaikkaa, jossa pidimme lounastauon. Laavu oli hienolla paikalla ja kun kelikin suosi oli paikalla hieman pidempi tauko, jossa ehti kahvitkin keittelemään, vaikka kiireettömästi koko viikko meni muutenkin.

Tässä vaiheessa Rautulampi seuraavana yöpaikkana oli jo hylätty ja suuntasimme Niilanpäättä ja vanhaa poroerotusaitaa kohti.

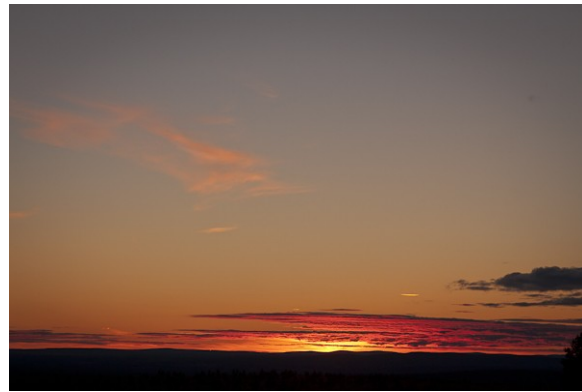
Päästyämme puurajan yläpuolelle, oikealle ilmestyi n. 30 poroa, joita komeasarvinen hirvas paimensi. Tokka halusi nähtävästi ylittää polun edestämme, mutta ei sitten oikein osannut päättää, menevätkö oikealle tai vasemmalle, joten pienen haahuilun jälkeen palasivat tulosuuntaansa ja me pääsimme jatkamaan lopun matkaa leiripaikkaa kohden.

Nuotiopaikalla laskimme rinkat selästä ja aloimme ihmettelemään, mistä sitä vettä oikein löytyisi, kun karttaan merkityt purot olivat täälläkin kuivina. Mai lähti sangon kanssa alamäkeen ja n. puolen kilometrin päästä vettä oli sitten löytynytkin. Senverran rankka reissu oli ollut, että seuraavat sangolliset maksaisivat sitten 50:- / litra... Ja kyllähän hakemisessa melkoinen homma olikin, lähdimme vielä illemmalla täyttämään pulloja ja vesipaikalta puronuomaa sai kävellä ainakin sata metriä, ennenkuin löytyi pieni liru, josta pullot sai täyteen.

No, vettä siis löytyi, joten päätimme jäädä tälle paikalle viimeiseksi vaellusyöksi. Paikka oli taas melko tuulinen, puurajan yläpuolella kun oltiin edelleen, mutta nuotio saatiin syttymään ja päästiin ruuan laittoon ja hieman myöhemmin tietty lettujen paistoon. Osa porukasta lähti Kiilopäälle käymään ja toivat tullessaan koko porukalle munkit herkuteltavaksi. Lettuja ja munkkeja syödessä riekkoparvi hiippaili jonkin matkan päässä vanhan erotusaidan sisällä, olivat jo vaihtaneet talviväriyksen.

Ja onneksi jäätiin tänne, koska luonto tarjosi meille upeat valoshout viimeisen illan kunniaksi, ensin saimme katsella todella hienoa auringonlaskua, samalla, kun kuu tuli vasemmalla näkyville ja myöhemmin yöllä aivan upeat revontulet täyttivät koko taivaan.

Perjantai 13.9

Aamujumpan jälkeen rinkat selkään (tällä kerralla taidettiin lähteä tasan, taisi jo porukalla sauna ja käristys olla mielessä) ja talvireittiä "Silakkaojan" vartta kohti laavua. Ilma suosi edelleen, aurinko paistoi, joten takkia ei pahemmin tänäänkään tarvinnut. Laavulla neljä vanhempaa kaveria olivat makkaran paistossa (taisivat olla kolme joulupukkia ja kiertuejärjestäjä syysretkellä), turinoivat siinä rauhalliseen tahtiin hetken kanssamme. Laavulta jatkoimme vielä pari kilometriä ja saavuimme Lapinhämeeseen, jossa olikin juhlallinen vastaanottokomitea haitarinsoitolla ryyditettynä vastassa. Asetuimme taloksi ja sitten saunaan ja käristyksen kimppuun.

Lauantai 14.9

Aamutoimet, tupien siivous ym. hommat pois alta, tavarat bussiin ja käynnistysmoottorista lähteneen komean kipinästateen saattamina keula kohti Mäntsälää. Bussi ei nähtävästi olisi vielä halunnut lähteä, koska jarrut eivät suostuneet irroittamaan ja muutaman kilometrin ajon jälkeen alkoi takapyöristä savu nousemaan. Tämäkin pulma selvisi ja matka jatkui kohti kotia.